

The Laws of Personal Development

They contain eleven mitzvot: five positive commands and six negative commands. They are: 1. To emulate God's ways; 2. To cling to those who know God; 3. To love one's fellow Jews; 4. To love converts; 5. Not to hate one's brethren; 6. To rebuke; 7. Not to embarrass; 8. Not to oppress the unfortunate; 9. Not to gossip; 10. Not to take vengeance; 11. Not to bear a grudge.

Chapter 1

1. Every person possesses many character traits. Each trait is very different and distant from the others. One type of person is wrathful; they are constantly angry. Then there is the calm person who is never moved to anger, or, if at all, they will be only slightly get angry once in several years. There is the prideful person and the one who is exceptionally humble. There is the person ruled by their appetites - they will never be satisfied from pursuing their desires, and then there is the very pure of heart, who does not desire even the little that the body needs. There is the greedy person, who cannot be satisfied with all the money in the world, as states, "A lover of money never has his fill of money." (Ecclesiastes 5:9). Then there is the person who puts a check on themselves; they are satisfied with even a little, which is not enough for their needs, and they do not bother to pursue and attain what they lack. There is the person who torments themselves with hunger, gathering [their possessions] close. Whenever they do spend a penny of their own, it is with great pain. Then there is person who consciously wastes their entire fortune. All other traits follow the same pattern. For example: the overly elated and the depressed; the stingy and the free-handed; the cruel and the soft-hearted; the coward and the rash etc.

2. Between each trait and the contrasting trait at the other extreme, there are intermediate points, each distant from the other. With regard to all the traits: a person has some from the beginning of their conception, in accordance with their bodily nature. Some are appropriate to a person's nature and will thus be acquired more easily than other traits. Some traits a person does not have from birth. They may have learned them from others, or turned to them on their own. This may have come as a result of their own thoughts, or because they heard that this was a proper trait for themselves, which they ought to attain. So they accustomed themselves to it until it became a part of them.

3. The two extremes of each trait, which are at a distance from one another, do not reflect a proper path. It is not fitting that a person should behave in accordance with these extremes or teach them to themselves. If they find that their nature leans towards one of the extremes or adapts itself easily to it, or, if they have learned one of the extremes and acts accordingly, they should bring themselves back to what is proper and walk in the path of the good. This is the straight path.

4. The straight path: This is the midpoint of each trait that a person possesses. This refers to the trait which is equidistant from either of the extremes, without being close to either of them. [ctd over]

הלכות דעות

יש בכללן אחת עשרה מצוות—חמש מצוות עשה, ושש מצוות לא תעשה; וזה הוא פירושן: (א) להדמות בדרכיו; (ב) להדבק ביודעיו; (ג) לאהב את רעים; (ד) לאהב את הגרים; (ה) שלא לשנא אהים; (ו) להוכיח; (ז) שלא להלבין פנים; (ח) שלא לענות אמללים; (ט) שלא להלך רכיל; (י) שלא לנקם; (יא) שלא לנטר. ובאור כל המצוות האלו בפרקים אלו.

הלכות דעות פרק א

א דעות הרבה יש לכל אחד ואחד מבני אדם, וזו משנה מזו ורחוקה ממנה ביותר: יש אדם שהוא בעל חמה, כועס תמיד; ויש אדם שדעתו מישבת עליו, ואינו כועס כלל--ואם כעס, יכעס כעס מעט בכמה שנים. ויש אדם שהוא גבה לב ביותר, ויש שהוא שפל רוח עד מאוד. ויש שהוא בעל תאוה, לא תשבע נפשו מהלך בתאוה; ויש שהוא טהור גוף ביותר, לא ותאוה אפלו לדברים מעוטים שהגוף צריך להם. ויש בעל נפש רחבה, שלא תשבע נפשו מכל ממון העולם, כענין שנאמר "אהב כסף לא-ישבע כסף" (קוהלת ה,ט; ויש מקצר, שדין אפלו דבר מועט שלא יספק לו, ולא ירדף להשיג כל צרכו. ויש שהוא מסגף עצמו ברעב וקובץ על ידו, ואינו אוכל פרוטה משלו אלא בצער גדול; ויש שהוא מאבד כל ממוןו בידו, לדעתו. ועל דרכים אלו--שאך כל הדעות, כגון מהולל ואונן, וכילי ושוע, ואכזרי ורחמן, ורף לבב ואמיץ לב, וכל כיוצא בהן.

ב ויש בין כל דעה ודעה הרחוקה ממנה בקצה האחר, דעות בינוניות זו רחוקה מזו. וכל הדעות--יש מהן דעות שהן לאדם מתחלת בריתו, לפי טבע גופו; ויש מהן דעות שטבעו שלאדם זה מכון ועתיד לקבל אותם, במהרה יתר משאר הדעות; ויש מהן שאינן לאדם מתחלת בריתו, אלא למד אותן מאחרים או שפננה להן מעצמו, לפי מחשבה שעלתה בלבו או ששמע שזו הדעה טובה לו ובה ראוי לילך, והנהיג עצמו בה עד שנקבעה.

ג שני קצוות הרחוקות זו מזו שבכל דעה ודעה, אינן דרך טובה; ואין ראוי לו לאדם ללכת בהן, ולא ללמדן לעצמו. ואם מצא טבעו נוטה לאחת מהן, או מוכן לאחת מהן, או שפבר למד אחת מהן, ונהג בה--יחזיר עצמו למוטב וילך בדרך הטובים, והיא דרך הישרה.

ד הדרך הישרה - היא מדה בינונית שבכל דעה ודעה, מכל דעות שיש לאדם; והיא הדעה שהיא רחוקה משני הקצוות רחוק שונה, ואינה קרובה לא לזו ולא לזו.

[ctd.] Therefore, the early Sages instructed a person to evaluate their traits, to calculate them and to direct them along the middle path, so that they will be whole in body. For example: they should not be wrathful, easily angered; nor be like the dead, without feeling, rather they should take an intermediate course; i.e., they should display anger only when the matter is serious enough to warrant it, in order to prevent the matter from recurring. Similarly, they should not desire anything other than that which the body needs and cannot exist without, as states, "The righteous person eats to satisfy their soul." (Proverbs 13:25). Also, they shall not labour in their business except to gain what they needs for immediate use, as states, "A little is good for the righteous person." (Psalms 37:16). They should not be overly stingy nor spread their money about, but they should give charity according to their capacity and lend to the needy as is fitting. They should not be overly elated and laugh too much, nor be sad and depressed in spirit. Rather, they should be quietly happy at all times, with a friendly countenance. The same applies with regard to their other traits. This path is the path of the wise. Every person whose traits are intermediate and equally balanced can be called a "wise person."

5. A person who carefully examines their behaviour, and therefore deviates slightly from the mean to either side is called pious. What is implied? One who shuns pride and turns to the other extreme and carries himself lowly is called pious. This is the quality of piety. However, if they separate themselves [from pride] only to the extent that they reach the mean and displays humility, they are called wise. This is the quality of wisdom. The same applies with regard to other character traits. The pious of the early generations would bend their temperaments from the intermediate path towards [either of] the two extremes. For some traits they would veer towards the final extreme, for others, towards the first extreme. This is referred to as [behaviour] beyond the measure of the law. We are commanded to walk in these intermediate paths - and they are good and straight paths - as states: "And you shall walk in God's ways." (Deuteronomy 28:9)

6. So we learn the explanation of this mitzvah: Just as God is called 'Gracious,' you shall be gracious; Just as God is called 'Merciful,' you shall be merciful; Just as God is called 'Holy,' you shall be 'holy'; In a similar manner, the prophets called God by other titles, 'Slow to anger,' 'Abundant in kindness,' 'Righteous,' 'Just,' 'Perfect,' 'Almighty,' 'Powerful,' and the like. This is to inform us that these are good and just paths. A person is obligated to accustom themselves to these paths and to imitate God as much as they can.

7. How can a person habituate themselves to follow these temperaments to the extent that they become a permanent in themselves? They should perform - repeat - and perform a third time - the acts which conform to the standards of the middle road temperaments. They should do this constantly, until these acts are easy for them and do not present any difficulty. Then, these temperaments will become a fixed part of their personality. Since the Creator is called by these terms and they make up the middle path which we are obligated to follow, this path is called "the path of God." This is what was taught by our patriarch Avraham to his descendants, as it states, "for I have known Him so that he will command his descendants...to keep the path of God." (Genesis 18:19). One who follows this path brings benefit and blessing to themselves, as its says, "so that God will bring about for Abraham all that He promised." (ibid.)

ולפיכך צוו חכמים הראשונים שיהא אדם שם דעותיו תמיד, ומשער אותן ומכוון אותן בדרך האמצעית, כדי שיהא שלם. כיצד? לא יהיה בעל חמה נוח לכעס, ולא כמות שאינו מרגיש; אלא בינוני: לא יכעס אלא על דבר גדול שראוי לכעס עליו, כדי שלא יעשה פיוצא בו פעם אחרת. וכן לא יתאנה אלא לדברים שהגוף צריך להם ואי אפשר לחיות בזולתן, כענין שנאמר "צדיק-אכל, לשבע נפשו (משלי יג, כה). וכן לא יהא עמל בעסקו אלא להשיג דבר שצריך לו לחיי שעה, כענין שנאמר "טוב-מעט, לצדיק. (תהלים לו, טז). ולא יקבץ דו ביותר, ולא יפזר כל ממנו, אלא נותן צדקה כפי מדתו, ומלקוה פראוי למי שצריך. ולא יהא מהולל ושוחק, ולא עצב ואונן, אלא שמח כל ימיו בנחת, בסבר פנים יפות. וכן שאר דעותיו. ודרך זו, היא דרך החכמים. כל אדם שדעותיו פלו דעות בינוניות ממצעות, נקרא חכם;

ה ומי שהוא מדקדק על עצמו ביותר ויתרחק מדעה בינונית מעט לצד זה או לצד זה, נקרא חסיד. כיצד: מי שיתרחק מגבה הלב עד הקצה האחרון, ויהיה שפל רוח ביותר-נקרא חסיד; וזו היא מדת חסידות. ואם נתרחק עד האמצע בלבד, ויהיה ענו-נקרא חכם; וזו היא מדת חכמה. ועל דרך זו, שאר כל הדעות. וחסידים הראשונים היו מטיין דעות שלהן מדרך האמצעית כנגד שתי הקצוות: יש דעה שמטיין אותה כנגד הקצה האחרון, ויש דעה שמטיין אותה כנגד הקצה הראשון; וזה הוא לפנים משורת הדין. ומצוין אנו ללכת בדרךים אלו הבינוניים, והם הדרךים הטובים והישרים, שנאמר "והלכת, בדרךיו (דברים כח, ט)

ו כך למדו בפרוש מצוה זו: מה הוא נקרא חנון, אף אתה היה חנון; מה הוא נקרא רחום, אף אתה היה רחום; מה הוא נקרא קדוש, אף אתה היה קדוש. ועל דרך זו קראו הנביאים לאל בכל אותו הכניין, ארץ אפים ורב חסד צדיק וישר תמים גבור וחזק וכיוצא בהו--להודיע שאלו דרכים טובים וישרים הם, וחזב אדם להנהיג עצמו בהן ולהדמות כפי כוחו.

ז וכיצד ירגיל אדם עצמו בדעות אלו עד שיקבעו בו--יעשה וישנה וישלש במעשים שעושה על פי הדעות האמצעיות, ויחזר בהן תמיד, עד שיהיו מעשיהן קלים עליו ולא יהיה בהם טרח, ויקבעו הדעות בנפשו. ולפי שהשמות האלו שנקרא בהן היוצא, הן הדרך הבינונית שאנו תובין ללכת בה, נקראת דרך זו, דרך ה'. והיא שלמדה אברהם אבינו לבניו, שנאמר "כי ידעיתו, למען אשר יצוה את-בניו ואת-ביתו אחריו, ושפרו דרך ה', לעשות צדקה ומשפט" (בראשית יח, יט) ויהולך בדרך זו, מביא טובה וברכה לעצמו, שנאמר "למען, הביא ה' על-אברהם, את אשר-דבר, עליו. (בראשית יח, ט).

1

(6) [מסדרין: דף טו.] (7) [ג] טו.
 טעון בביאי פי הכלי
 שמלך האורג נכנס
 המסכה עליו הערר כרץ
 נקלה כובא. (8) קישין
 (9) ד' [בבבין] אמה
 בתיאוש וכן אמה בע"י
 דבאל. (10) ש"ך לעמד
 הקדם. (11) ועין אמן.
 (12) [בבבין] (13) [בבבין]
 מסופים נכנסים ממ. ד"ה
 ארון. (14) ש"ך לעמד השני
 (15) [ביה סמוך וכו' מיעיר].

הנהגות הב"ח
 (16) ת"ס ד"ה ויזין וכו'
 ולא נכנס ששלה נכיר
 מולא:

גליון הש"ס

גמרא יצחק בתיאוש
 הבה. ע"י מדרש רבה
 כולאים מ"ב: שם
 שנאמר והרפת. וכן
 נסמון (ע"י) א"ר
 והספדו וכו' וכן נכנסו וכו'
 לא ע"י כנולו מתי כן
 ולא דעמו אמה לא
 מתי ממקדס ויחולק לא
 יט והספדו לא האטן
 מנכנס ומתי להם לא
 נכיר:

תורה אור השלם
 (א) וספדה הארץ
 משפחות משפחות
 לך משפחת בית דוד
 לך וישים לך
 משפחת בית יצחק לך
 וישים לך:
 [וכו' ב' ב']

(ב) וישפתי על בית
 דוד ועל יושב ירושלים
 רוח מן הרוחניים
 והביאו אלי את אשר
 דקרו וקפדו עלי
 במסות על החרד
 והקר עלי קהר על
 הקבור: [וכו' ב' ב']

(ג) כה אמר יי
 צבאות כי יפלא בעיני
 שארית העם והיה
 בימים ההם גם בעיני
 יפלא אדם יי
 צבאות: [וכו' ב' ב']

(ד) הו' משכי העו'
 כחבלי השואן וכעבור
 העגלה תפאח:
 [וכו' ב' ב']

(ה) אספדה אל חו
 י אמר אלי ב
 אמה אני הו'
 לך: [וכו' ב' ב']

(ו) שאל תמי ואהב
 גוים ונתתך ואתה
 אפסי ארץ: [וכו' ב' ב']

(ז) תיב שאל כפ
 עולם לו ארץ יי
 עולם: [וכו' ב' ב']

וספדה הארץ וממנה לעמד שיספדו על משים בן יוסף שנהרג במלחמת גוג ומגוג וכתיב משפחת בית דוד לנד ונשיהם לנד שאפי' בשעת הצורך להבדיל אנשים מנשים: שיעבוקין בהספד. צאומה שעה והמטעם אלו מיקל ראשו מהר ועוד שאין ילד הרע שולט בקאמר קרל והסריומי אלו לנ האנן ולקמן אמר שהקב"ה שומנו כו' אמרה תורה כו': באן שיעבוקין בשמחה. וקרונה לקלות ראש ועוד שיה"ר שולט עששו לא כל שכן: והביטו אלי את אשר דקרו. וספדו יעזו וספדו ע"י החוד. כלום המספיד על בן יחיד שהיה לו אמה: צדיקים לנכנס הרשע הזה במיהם: כי יפלא בעיני וגו'. קסיפה דקרא גם בעיני ופלא: ש"י בביאי. עבדים שקורין ארמיני"א: ויבסוף. שמאלס נמשך אחריו מעט ממגבר והולך בו: נמשכי היין בהב"י השוא. במחלה היו מניאין אומו עליהם ע"י חנלים שאין של כלום: ויעבזה העגלה. מכל עצה שקורין בו את הפרה למתמרה: אספדה א"י הו'. אספר דגר זה להיום למן ולוכוון: הוים ידחיק. היום חגלה לנכנס שני אמה: אם רעבי שנתך. יתך הרע רעל ומאכ לעבירה: האיביליהו אהם. הטרימה במלחמתה של חורה דכתיב לכו למנו בלחמי (משל ט): השקרה ביי. תורה דכתיב בה הו' כל אמה לכו למים (שעה ט): ייעימינו דך. שיהא שלם יתך עמך וזהוהבן ולא ישיאן לחטאו וילאכד מן העולם: הצפוני. דמפרש כפון נלנו של אדם: פניו א"י הים הקדשוני. המקדש הראשון שהוא פיס שהיו הכל נקבצים סס כים שכל הנחלים והלכים אליו: יע"ה

וכוון שהגיע יענות אמן מניח כבודו וכו' העם עוין אמן. צערוך " קשיא ליה לרבינו נכסו הא דלמר ברש גמרא דשגסה שאכלו (נכנסה דף מה). שמו הגרסה אלא בהנפת הסודרין יודעין שהגיע עונת אמן והן עוין אמן יתומה ומפרש בשם רבנן דבני מערבא שעל מי שהוא חייב נכרה קאמר ובעיניו אמן רוצה ללאת ידי חובתו כרין שישמע ואמר כך יענה אמן ולא יענה אמן יתומה והא דעוין אמן נכנסה סודרין היינו בקריאת ספר תורה ולא נחפלה ולא נכנסה שלים (ה) מולא רבים ידי חובתו וכן מפרש בגמרא דפירקין בירושלמי בימה של עץ צאלמע וחון הכנסה עליה עמד אחד מהן לקרוא היה הממונה מניח בסודרין והס עוין אמן על כל נכרה ונכרה ובנכרות ירושלמי בסוף אלו דברים קאמר אלו הוא אמן יתומה הווא אמר רב הן הן דחייב לומר נכרה ולא ידע מה הוא עונה ורב כהן דקד גאון אמר חייב נכור לשמוק ולשמוע כל נכרה ונכרה מפי החון ואח"כ יענה אמן לאמר שמחלה הנכרה מפי המנכר " ועוד יש לומר יודעים היו לכוון סדר הנכרות שזו אחר זו צמנין צמנין כסדרן: אמר ברוב דהא בתפוצין. שנאמר ומשמע שפטרים הוא צרול מפוזר סלע וכמו כן קשה פרק אחד דיני ממונות (שנהדרין דף לה. וס): אומר רבי עקיבא (דף פח. וס) מה פטרים זה ממחלק לכמה ולעונות אף כל דיבור ודיבור שיהא מפי הקב"ה ממחלק לשנעים לשון ובהאי

חשק שלשה על ה"ח
 (6) נראה דל"ל כפול וכו'
 נערוך עק ספול ודוע דע"ס
 הרוב ד' הפרך נמיס ע"ס
 נרסח רבו הרס ו"ל
 (7) הדברים נחלס דעס"ה
 דל"ל ומלס חס פלס נכנס
 וכו' ודלס בגמל קול
 (8) אלו י"ל וגם נכריס חול
 וחס אפסו זה י"ה:

ליקובי רש"י
 בבב"י השוא. נכנס
 נלה שום גולה היה מוטא
 [מסדרין: דף טו.]

PIRKEI AVOT
 CHAPTER 4
 MISHNAH 20

אלישע בן אבויה אומר: הלומד ילד, למה הוא דומה? לדין כתובה על נייר חדש. והלומד זקן, למה הוא דומה? לדין כתובה על נייר מחוק. רבי יוסי בר יהודה איש כפר הבבלי אומר: הלומד מן הקטנים, למה הוא דומה? לאוכל ענבים קהות ושותה יין מגתו. והלומד מן הזקנים, למה הוא דומה? לאוכל ענבים בשולות ושותה יין ישן. רבי אומר: אל תסתכל בקנקן, אלא במה שיש בו; יש קנקן חדש מלא ישן, וישן שאפילו חדש אין בו.

Elisha ben Avuyah said: He who learns as a child, what is he like? Like ink written on new paper. And he who learns as an old man, what is he like? Like ink written on blotted paper. Rabbi Yose bar Yehuda of Kefar haBavli said: He who learns from the young, what is he like? Like one who eats unripe grapes and drinks wine from his winepress. And he who learns from the aged, what is he like? Like one who eats ripe grapes and drinks old wine. Rabbi said: Do not look at the jar, but at what is in it; there are new jars full of old wine, and old jars which do not contain even new wine.

also characteristics which the nature of this particular man is more prepared and more ready to receive quickly in the future than other characteristics. And there are those qualities that do not belong to a man from the beginning of his creation but he learns them from others or he turns to them himself according to an inclination that occurs to his mind. There is a certain trait that one must use in many places and there is a trait which one should use only a little. And all of this is like one preparing a dish for which he needs vegetables, meat, water and salt and pepper. Now of all of these ingredients he must take from each one a certain measure, from this ingredient a little and from this ingredient much. If he puts in too little meat the dish will be meager and if he puts in too much salt then the dish cannot be eaten because it is too salty. And thus it is with all traits; if he puts in too little of what he requires much, and puts in too much of what he requires but little, then the food will be spoiled. And the expert is the one who can take of every ingredient the proper measure. Then the food will be pleasant and sweet to those who eat of it. In a similar manner are the qualities of a man. There are qualities of which he ought to take much, for example, modesty, embarrassment, and their like. And there are qualities of which he must take only a little, for example, pride, impudence, and cruelty. Therefore, when a man weighs his qualities in the balance of the scales, let him take from every quality its proper measure. He should not take less and he should not add. In this way he will reach the ultimate goodness.

You should know and you should understand that if he whose nature inclines him towards an evil quality or one who is accustomed to an evil quality does not take it to heart to repent of it but always permits it to grow stronger, that this will bring him to a state where he will reject and loath good qualities.

And just as much pain and anguish and troubles are the sickness of the body so are most of the evil traits the sickness of the soul. And just as the sickness of the body tastes the bitter as sweet and the sweet as bitter and there is, among those who are ill, one that longs for food that is not good for him and hates

15

אורח 3
WAY OF THE RIGHTEOUS

הקדמה

אדם זה מכון ועתיד לקבל אותן מהרה יותר משאר בעות. ויש שאינו לאדם מתחלת בריתו, אלא למד אותן מאחרים, או שפונה להן מצדו לפי מתשכה שעלתה בלבו. יש מדה שצריך להשתמש בה מעט. ויש דומה לעושה תבשיל, וצריך ירק להשתמש בה מעט. ויש דומה ופלפול, וכל אלו המינים צריך לקח מכל ובשר ומים ומלח ופלפול, וכל אלו המינים צריך לקח מכל אחד בשעור, מזה מעט ומזה הרבה. אם ימעט הבשר, יהיה רזה, ואם ירבה מלח, לא יהיה נאצל מתמת מלחו. וכן כלם, אם ימעט במה שצריך הרבה ורבה במה שצריך מעט, יהא המאכל מקלקל. אבל הבקל, אשר יקח מכל אחד משקל הראוי, אז יהא המאכל צרב ומתוק דאובליו. ובענין הזה המדות, יש מדות שצריך לקח מהן מרבה, כגון הענוה והבשת ודומיהן, ויש מדות שצריך לקח מהן מעט, כגון הגאווה והעזות והאכזריות. לכן בהיות האדם שוקל בפלס המאוננים לקח מכל מדה שעורה, לא יפחות ולא יסיף, בזה יגיע לתקלית הטובה:

א. חשיפה של חכמה

תדע ותבין, מי שטבעו נוטה למדה רעה, או שהרגל במדה רעה, ולא יתן אל לבו לשוב מפניה, אף תמיד מתגבר בה, זה מבאי אוחו שימאס ויגער במדות טובות.

וקמו שרב

הקאב והצער והיסורים הוא חלי הגוף, כן לב מדות רעות הוא חלי הנפש. וקמו שחוקלי הגוף טועמים הפך מתוק והמתוק פיר, ויש מן החולים שמתאנה למאכל שאינו טוב לו ושווא המאכל הטוב, הפך לפי לב החלי, כך יש בני אדם

How see Remarks

will see you

3 ->